

CRIME
TIME

JUKKA-PEKKA

PALVIAINEN

TAVOITTELEMANNE HENKIÖ
ON TAPETTU

JUKKA-PEKKA

PALVIAINEN

**TAVOITTELEMANNE HENKIÖ
ON TAPETTU**

**CRIME
TIME**

Kirja sisältää lyhyen lainauksen laulusta Ei se kesää tee (suomenkieliset sanat Pertti Reponen) sekä Sirkka Turkan runosta Viinin ja ruusujen aika (kokoelmasta Tule takaisin, pikku Sheba).

Copyright © Jukka-Pekka Palviainen ja Docendo 2024

CrimeTime-kirjat julkaisee Docendo.

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Kansi: Timo Numminen

Taitto: Noora Ohvo

Kustantaja:

Docendo, Jyväskylä

puh. 044 7270 250

info@docendo.fi

www.docendo.fi

ISBN 978-952-850-133-6

Painettu EU:ssa.

Marjalle

Maanantai
28. marraskuuta 2022

1.

Ville Kuhnari polki Pelago Stavanger -polkupyörällään pitkin Koilahdentietä kohti Monnan hautausmaata sateesta välittämättä. Hän oli aina pitänyt Rauman laitamilla mutkittelevasta tiestä. Se oli jonkinlainen yhdistelmä kaupunkia ja maaseutua. Tontit olivat suuria, ja niiden väleissä kasvoi rehellistä suomalaista havumetsää. Talot olivat kuitenkin enimmäkseen moderneja tiili- ja puutaloja kuin missä tahansa kaupunkilähiössä.

Marraskuun aamun pimeys ja kosteus eivät haitanneet Villeä. Hän oli suojannut itsensä kalleimmilla mahdollisilla urheiluvaatteilla. Ne olivat hänen haarniskansa.

Ville vilkaisi vasemmassa ranteessaan olevaa Garmin Fenix 7X Solar -urheilukelloa. Siinä näkyi 05.47.24. Hän oli kaksitoista sekuntia jäljessä asettamastaan tavoitteesta. Oli siis kiristettävä vauhtia.

Oakley Sutro Lite -pyöräilylaseihin satavat pisarat häiritsivät näkyvyyttä. Ville oli aina ollut laatutietoinen, mutta koskaan aikaisemmin hänellä ei ollut ollut varaa satsata harrastuksiinsa kuten nyt. Ei rahaa vieläkään ollut tuhlattavaksi asti. Varsinkin, kun hänellä oli myös velkaa, mutta

joitakin haaveitaan hän oli pystynyt toteuttamaan erään nokkelan liikkeen ansiosta. Jos kaikki menisi, kuten hän toivoi, rahahanat eivät tyrehtyisi ihan heti.

Pimeys vei Villen ajatukset toiseen hetkeen. Nainen makasi hämärässä huoneessa sidottuna punaisilla silkkinauhoilla kiinni sänkyyn, jonka pääty oli koristeellista messinkiä. Naisen silmissä asui aito pelko ja hätäännys.

Mielikuva antoi Vilelle lisää vauhtia. Hän ajatteli naista ja sitä, miten tämä hätääntyi lisää. Mitä enemmän Ville kiihottui ajatuksistaan, sitä nopeammin pyörä kulki. Kosteaa aamun tuoksuun sekoittui mielikuva naisen hajuvedestä ja hien tuoksusta. Naisen vikinästä. Ville nauroi. Hän nauroi niin, ettei kuullut mutkan takaa lähestyvän mustan Transittin moottorin ääntä. Eikä nähnyt autoa ennen kuin sen keula oli suoraan hänen silmiensä edessä.

2.

Rikosylikonstaapeli Teemu Taikkonen oli huonolla tuulella istuessaan kyykyssä tien reunassa tuijottamassa hämärään metsikköön, jonne onnettomuuden uhri oli lentänyt törmäyksen voimasta. Hän ei ollut saanut aamupalaa, saati aamukahviaan. Hän oli nukkunut viimeiset pari yötä huonosti. Kesti aina hetken tottua puoliksi tyhjään vuoteeseen sen jälkeen, kun vaimo oli lähtenyt seilaamaan pitkin maailman meriä.

Teemu nousi koko 193-senttiseen pituuteensa. Hän katseli suuntaan, josta pakettiauto oli ajanut kohti loukkaantunutta pyöräilijää, ja hieroi harmaata partaansa miettien, että taivaan täydeltä tuleva vesi oli vienyt vähäisetkin mahdol-

liset jäljet onnettomuudesta mukanaan. Samalla se kasteli hänen villakangastakkinsa läpimäräksi. Hän manasi äkkilähdöstä johtunutta asuvalintaansa.

Vaikka Teemu oli asunut Raumalla koko ikänsä armeija- ja opiskeluaikoja lukuun ottamatta, Koilahdentie ei ollut hänelle erityisen tuttu. Toki järjestyspoliisiaikoina täälläkin oli tullut ajeltua. Hänen muistikuviansa mukaan yksi metsästysaseellaan humalassa räiskinyt isäntäkin oli haettu näiltä kulmilta talteen. Mutta siitä oli jo vuosikymmeniä.

Vanhempi rikoskonstaapeli Nelli Nurminen vilkaisi Teemun uutta kipparitakkia. Se oli syntymäpäivälahja vaimolta. Se oli Teemun päällä nyt ensimmäistä kertaa. Hän kiskoi sen päälle poliisin tunnisteliiviä.

”Ei se tee susta merikapteenia, että sun vaimos on merikapteeni. Mutta hieno takki kuitenkin.”

Teemu vilkaisi Nellin tummansinistä Helly Hansenin talvitakkia, jonka karvareunaisen hupun sisältä näkyivät naisen punaiset posket, kirkkaan siniset silmät ja tukko pitkiä oljenkeltaisia hiuksia.

”Eikä se tee susta purjehtijaa, että sulla on purjehdus-takki.”

”Touché”, Nelli naurahti.

Vanhempi rikoskonstaapeli Artturi Kataja lähestyi heitä kädessään pahvitarjotin, jossa oli kolme Kortelan ABC:ltä haettua kahvia. Mies oli vetänyt tummien lyhyiden hius-tensa suojaksi punaisen Porin Ässien fanipipon. Juuri oikeanmittainen sänki ja tummanruskeiden silmien hie-man unelias katse olisi vedonnut luultavasti useampaankin naisihmiseen.

Nellikin katsoi miestä pitkään.

”Haluatko sä, että jokainen paikallinen venkula tunnistaa sut?”

Artturi katsoi kollegaansa hämmästyneenä.

”Kuinka usein sä näet jonkun tulevan Raumalla vastaan Ässien pipossa?” Nelli jatkoi.

Teemu hymähti mielessään. Vaikka Nellin kommentissa oli pointtinsa, Teemu oli varma, että enemmän vannoutunut Rauman Lukon kannattajaa ärsytti se, mitä pipo mainosti kuin sen mahdolliset haittavaikutukset työn kannalta.

”Sori, en ajatellut. Tuli vähän äkkilähtö aamulla.”

Nelli nyökkäsi kohti pahvitarjotinta.

”Kaveri yrittää kompensoida porilaisuuttaan.”

”Mä olen edelleen Ulvilasta”, pari viikkoa aiemmin Rauman poliisissa aloittanut Artturi vastasi.

Teemu nappasi tarjottimelta mukin ja antoi katseensa kiertää ympäristössä. Tien reuna oli tässä kohtaa harvaa havumetsää. Ilma oli kylmentymässä pakkasen puolelle. Teemu veti sisäänsä raikasta ilmaa ja kääntyi Nellin puoleen.

”Sä olit täällä ensimmäisenä tekniikan kanssa?”

Nelli nyökkäsi.

”Mä sain Lassilta kyydin. Asuisit säkin työpaikan vieressä, niin olisit yhtä nopeasti aina siellä, missä tapahtuu.”

”Mä en halua katsella työpaikkaa olohuoneen ikkunasta. En näillä virkavuosilla.”

”No ei se nyt mullekaan sentään kotiin näy.”

”Oliko Lassilla hyvät jutut?” Teemu jatkoi virnistäen.

Tekninen tutkija Lassi Kulmala ei ollut tunnettu hyvänä keskustelijana. Teemu epäili, että siksi mies oli päätenytkin teknisen tutkinnan puolelle. Siellä ei tarvinnut kohdata päivittäin uhreja, epäiltyjä ja todistajia, vaan sai työskennellä

yksin tai tuttujen ihmisten kanssa. Moni kollegoista uskoi, että Lassilla oli jonkinlainen diagnoosi. Loput olivat sitä mieltä, että jos ei ollut, niin ainakin olisi pitänyt olla.

Lassi oli kuitenkin huippuammattilainen omassa työssänsä. Mies oli juuri tutkinut onnettomuuspaikan tarkkaan. Sen muistaessaan Teemua vähän nolotti turha kommenttinsa. Ei kuulunut hänen tapoihinsa irvailla toisten kustannuksella. Poliisissäkin oli monenlaista tallajaa ja hyvä niin. Tiimityössä oli hyvä, että oli erilaisia vahvuuksia käytössä.

”Mitä tiedämme loukkaantuneesta pyöräilijästä?” Teemu kysyi Nelliltä.

Nelli kaivoi tunnisteliivinsä taskusta muistivihkonsa, johon oli kirjannut ensihoidolta saamansa ja netistä etsimänsä tiedot.

”Ville Kuhnari. Freelancetoimittaja. Syntynyt 1978 Raumalla. Asuu avovaimonsa Liisa Köjösen kanssa Kortelassa.

”Mikä on uhrin kunto?”

”Hyvä. Harrastaa pyöräilyä.”

Teemu vilkaisi Nelliiä alta kulmain. Tämä naurahti.

”Kuhnari oli kuulemma tajuissaan, kun nostettiin lansiin. Alaraajavamma. Ei välitöntä hengenvaaraa. Vietiin Poriin. Mies on varma, että musta paku tuli päälle tarkoituksella.”

”Mites tekniikka?”

”Lassi ei löytänyt äkkiseltään mitään ihmeellistä. Lähti aika liukkaasti, kun kuuli Virvestä, että Monnan hiekkakuopilla palaa musta Transit. Kaiken järjen mukaan se on sama auto.

”Missä Kuhnarin pyörä on?”

”Lassi vei mukanaan.”

Teemu riisui tunnisteliivinsä. Hän kääntyi Artturin puoleen.

”Mene sä sinne hiekkakuopille. Me mennään käymään Kuhnarin kotona. Siellä saattaa tähän aikaan olla joku vielä paikalla. Nähdään Kortelan ABC:llä tunnin päästä.”

3.

Nelli oli selvittänyt, että Ville Kuhnari asui vain parin kilometrin päässä paikasta, jossa miehen päälle oli ajettu. Ainakin Teemun kirjoissa Kortelan pientaloalue oli maa-seutua, vaikka se ei ollut kovin kaukana kaupungista. Viereistä kulki vilkas Turuntie.

Teemu muisti kyläkaupan, josta kaverit olivat ostaneet alaikäisinä keskiolutta, koska kauppa piti vanhempi rouva, joka ilmeisesti näki vähän huonosti. Teemu ei ollut osallistunut hakureissuille, mutta oli joskus saanut osuutensa saaliista, joka oli nautittu Vesitorninmäen kallioilla. Kyläkauppaa ei enää ollut. Oli aamukahdeksasta iltayhteentoista auki oleva ABC.

Teemu ja Nelli lähestyivät vaaleaa puutaloa, jonka katolla kasvoi sammalta. Pihassa seisoj siniharmaa Volvo 740, jonka peruutuspeilistä roikkuivat karvanopat ja Wunderbaumit.

Nelikymppinen nainen avasi oven mustassa froteeaamutakissaan. Hänen tummat kiharat hiuksensa sojottivat joka suuntaan. Pähkinänruskeat silmätkin näyttivät pyörivän päässä kuin pelimerkit yksikäteisessä rosvoissa. Teemu mietti, johtuiko hämmästys varhaisesta kellonajasta vai oliko nainen rekisteröinyt Nellin ja Teemun kaulassa roikkuvat

virkamerkit ja ymmärtänyt heidän olevan poliiseja.

Teemu näytti oman virkamerkkinsä. Nelli seurasi hänen esimerkkiään. Teemu rykäisi äänensä auki.

”Rikosylikonstaapeli Teemu Taikkonen ja vanhempi rikoskonstaapeli Nelli Nurminen Lounais-Suomen poliisista huomenta. Oletteko te Liisa Kjöjnen?”

Nainen nyökkäsi arasti.

”Villen takiako te olette täällä?” nainen kysyi huolestuneena.

”Kyllä. Onko teille ilmoitettu, mitä tapahtui?”

”Mulle soitettiin äsken, että Ville on jäänyt auton alle. Mutta en ymmärrä, mihin siinä poliisia tarvitaan, jos se oli onnettomuus. Tai meikäläistä ainakaan. Töihin pitäisi tstä...”

”Saammeko tulla sisään?” Teemu kysyi.

Nainen nyökkäsi ja ohjasi heidät olohuoneeseen. Teemu ja Nelli istuivat vierekkäin punaruskealle nahkasohvalle, jonka koristetyynyjen seasta oli vaikea löytää istumapaikkaa. Keittiöstä leijaili tuoreen kahvin tuoksu. Teemu pelkäsi mahansa kurnivan kohta ääneen.

Huoneessa oli hämärää, eikä Liisa Kjöjnen jostain syystä lisännyt valaistusta. Ainoa valonlähde oli sohvan päädysissä seisova jalkalamppu. Teemu pelkäsi, että hän nukahtaisi kohta.

Teemu vilkaisi ympärilleen. Televisio oli viisikymmentätuumainen. Sen vieressä seisoivat laadukkaan näköiset kaiuttimet. Hyllyt olivat täynnä kirjoja. Sellaisia, joita Teemun vaimo Venla kantoi kotiin kirjastosta selkää vääränä aina juuri ennen kuin laiva lähti satamasta vieden pienen ja pippurisen merikapteenin mukanaan.

Liisa Kjöjönen istui nojatuoliin heitä vastapäätä. Hän nosti toisen polven toisen päälle. Hoikat säätet päättyivät sinikeltaisiin villasukkiin, joissa oli Rauman Lukon logo. Sellaisia ei myyty missään, joten nainen oli tehnyt ne itse tai teettänyt jollakin.

Teemu katsoi Liisaa silmiin ja yritti näyttää niin lempeältä kuin osasi. Hän tiesi, että hänen suuri kokonsa saattoi vastaanottajasta riippuen antaa pelottavan tai nallekarhumaisen vaikutelman. Hän oli kasvattanut itselleen harmaan parran, koska uskoi sen pehmentävän muuten karua ulkomuotoaan.

”Minun on ikäväkseni kerrottava, että kyseessä ei mitään luultavimmin ollut onnettomuus, vaan joku yritti tahallaan ajaa Villen yli”, Teemu sanoi.

Liisa katsoi häntä kuin he olisivat puhuneet keskenään eri kieltä. Sen jälkeen hän otti selkensä takaa tummanvihreän villapeiton ja kietoi sen hartioilleen.

”Haluatteko, että haen teille lasin vettä?” Nelli kysyi.

Liisa pudisti päätään. Sitten hän katsoi Teemua suoraan silmiin.

”Miksi joku tekisi niin?”

”Ajattelin, että te voisitte auttaa asian selvittämisessä. Onko Vilellä vihamiehiä? Työn takia tai siviilissä?”

Liisa näytti miettivän kysymystä ihan tosissaan. Keittiöstä kuului kolahdus.

”Miska... mun poika. Lähtee kohta kouluun...Se on abiturientti...”, Liisa selitti hermostuksissaan.

Teemu muisti pihan Volvon karvanopat ja Wunderbaumit. Auto taisi kuulua pojalle.

”Voinko käydä jututtamassa häntä?” Nelli kysyi.

Liisa nyökkäsi.

”Se on täysi-ikäinen. Et sä tarvitse siihen mun lupaa.”

Nellin suunnatessa keittiöön Liisa kääntyi takaisin Teemun puoleen.

”Mun ex-mies Kaius... saattaa olla välillä melko arvaamaton.”

”Miten tämä ilmenee?” Teemu kysyi.

”Se alkoi lähettää kirjeitä. Tai ei kai se pihi mies niitä tietenkään postissa lähettänyt, vaan toi meidän postilaatikoon.”

Teemu nojautui eteenpäin.

”Mitä niissä kirjeissä oli?”

”Haikailua menneeseen ja uhkailua. Tai ei siis suoraa uhkailua, vaan sellaista vihjailua...”

”Minkälaista vihjailua?”

”Mä voin antaa ne kirjeet teille. Mä olisin repinyt ne, mutta Ville käski säilyttää ne just sen takia, jos jommallekummalle sattuisi jotain.”

Teemu nyökkäsi ja hymyili rohkaisevasti. Hän kaivoi povitaskustaan muistivihkonsa.

”Annatteko myös ex-miehenne nimen ja yhteystiedot?”

Liisa nyökkäsi, mutta jatkoi omaa kertomustaan.

”Kaiuksella menee muutenkin huonosti. Sillä oli hädin tuskin pystyssä pysyvä kuntosali, mutta sitten se jäi kiinni nappikaupasta ja joutui vankilaan. Nyt se kai vaan istuu kotona ja Pikku Matamissa ja säälii itseään.”

”Tuleeko teille mieleen ketään muuta, joka voisi olla yliajon takana?” Teemu kysyi.

Liisa pudisti päätään.

”Mitä Villellä oli menossa työrintamalla?”

tai nähtävyyksien perässä juoksijoita. Kaius on ollut Miskalle isä, vaikka ei sitä biologisesti olekaan.”

Liisa käänsi katseensa takaisin Teemuun.

”Mutta sitten, kun Kaius alkoi vetää niitä nappeja, siitä tuli joku ihan muu. Mä en tuntenut sitä enää.”

Teemu nyökkäsi myötätuntoisen näköisenä.

”Onko Villellä omaisia tai läheisiä ystäviä, jotka tuntevat hänet hyvin?”

”Sillä on isovelji, joka asuu Göteborgissa. Ei ne ole juurikaan tekemisissä. Eikä sillä ole oikein kavereitakaan. Se käy pelaamassa sunnuntai-iltaisain sählyä, mutta ei se niiden tyyppienkään kanssa ole muuten tekemisissä.”

Teemu ja Nelli odottivat kirjeitä eteisessä. Miska astui huoneeseen. Pojalla oli mustat vaatteet, mustiksi värjäytyt lyhyet hiukset ja kultainen rengas korvassa. Hän olisi hyvin voinut soittaa jossakin 1980-luvun post-punk -bändissä. Nuori mies luikahti heidän välistään ulos hiljaa ja päin katsomatta. Hetken kuluttua rääkätty Volvon moottori huusi pihalla.

Liisa ojensi Teemulle nipun kirjeitä, jotka oli sidottu toisiinsa punaisella nauhalla. Asetelma näytti enemmän rakkaus- kuin uhkauskirjeiltä.

”Kiitos. Anteeksi, että joudun kysymään tätä, mutta kerrotteko vielä, missä olitte tänään puoli kuuden ja kuuden välillä?” Teemu pyysi.

Liisa katsoi häntä hölmistyneenä.

”Nukkumassa.”

”Voiko joku todistaa sen?”

”Miska oli täällä, mutta sekin nukkui. Ja kai se olisi kuullut, jos mä olisin lähtenyt tuosta pihalta autolla ajamaan Villen päälle.”

”Aivan varmasti”, Teemu toppuutteli.

Hän kaivoi taskustaan käyntikorttikotelonsa ja ojensi Liisalle kortin.

”Jos tulee mitä tahansa mieleen.”

4.

Teemu, Nelli ja Artturi istuivat Kortelan ABC:llä ikkunapöydässä. Pitkään odotettu aamiainen maistui paljon normaalia herkullisemmalta. Maantiellä meni autoja tasaiseen tahtiin.

Artturi oli ehtinyt juuri sopivasti näkemään Monnan hiekkakuopilla käryävän auton loppuhetket. Hän kertoi, että palanut paku oli vanha Ford Transit. Lassin mukaan palo oli sytytetty bensaräteillä monesta eri kohdasta. Auton rekisterikilpiä ei tekninen tutkija ollut löytänyt mistään.

Nelli kertoi keskustelustaan Liisa Kjöösen pojan kanssa. Miska oli ollut sulkeutunut teini. Hän oli murahantanut vastauksia Nellin esittämiin kysymyksiin kuin mikäkin luolamies. Se oli tullut selväksi, ettei hän noteerannut kovin korkealle kumpaakaan isäpuoltaan.

Nelli oli kuitenkin onnistunut yhdistelmällä sitkeyttä ja myötätuntoa saamaan selville, että Miska koki Kaius Kjöösen pettyneen poikaan, koska tämä oli nörtti ja koulukiusattu eikä urheilullinen kovanaama, kuten Kaius itse. Ville Kuhnari taas oli nuoren miehen mukaan lähinnä mustasukkainen huomiosta, jota Liisa osoitti pojalleen. Tosin viime aikoina mies oli kuulemma vähän rauhoittunut asian suhteen. Miskan mukaan Kuhnari oli vaikuttanut viimeiset viikot tavallista kiireisemmältä.

Nelli nousi ylös pöydästä.

”Mä haen santsikupin ja kysyn samalla, tunteeko henkilökunta Kuhnaria. Se asuu tässä niin lähellä, että on saattanut joskus poiketa.”

Teemu kaivoi taskustaan Liisa Kjöösen antaman kirje-nipun ja ojensi sen Artturille.

”Katso sä, saatko näistä mitään irti. Nämä on Kjöösen ex-vaimolleen lähettämiä kirjeitä. Liisa Kjöösellä oli selvästi kova halu tehdä ex-miehestään syyllistä. Me käydään Nellin kanssa jututtamassa Kjööstä. Tarkista myös, onko Kuhnarin lähipiirissä kellään mitään tekemistä vanhan Transitin kanssa. Ja löytyykö miehestä lisää tietoa? Esimerkiksi mistä se on kirjoittanut viime aikoina?”

Artturi nyökkäsi pettyneenä. Hän olisi selvästi mielummin pyörinyt kentällä kuin istunut laitoksella työpöytänsä ääressä. Teemu päätti vähän motivoida miestä.

”Sähän olet suomen kielen maisteri, joten sä osaat varmaan katsoa noita eri silmin kuin me.”

”Kandi. Opinnot jäi siihen.”

”Miksi?”

”Mä pääsin poliisikouluun ja päätin valita sen. Ei musta olisi ollut äidinkielenopettajaksi ja siihen mä olisin mitä luultavimmin päätenyt.”

”Miksi ei?”

”Teinit on pelottavia”, Artturi virnisti.

Teemu tuijotti ulos ikkunasta. Kuten aina istuessaan huoltoaseman ikkunapöydässä katsomassa ohi ajavia autoja, hän tunsu selittämätöntä kaipuuta toiseen aikaan ja paikkaan. Erityisesti hän kaipasi aikaa, jolloin hänen tyttärensä Tajja oli ollut pieni, ja he olivat kiertäneet kolmistaan kesäisin Muumimaailmat, Särkänniemet, Linnanmäet, Korkeasaaret

ja muut huvittelupaikat. Silloin hän oli varmasti kaivannut lomiam, jolloin saisi tehdä, mitä itse halusi.

Nelli palasi pöytään tyytyväisen näköisenä.

”Mä puhutin vähän työntekijöitä ja näytin niille Kuhnarin kuvaa. Yksi nuori nainen muisti miehen. Kuhnari oli istunut täällä jonkun tyylikkään blondin ja mustaan huppariin pukeutuneen korston kanssa. Se oli kuulemma jäänyt työntekijän mieleen, koska keskustelu oli ollut välillä melko äänekästä ja välillä taas oli kuiskuteltu. Mutta selvästikään palaverissa ei ollut ollut kodikas ja kannustava tunnelma, kuten meidän kehityskeskusteluissa kyttiksellä. Tästä on aikaa muutama viikko.”

Teemu hieroi partaansa.

”Muistiko hän mitään muuta?”

”Ei. Täällähän käy satoja ihmisiä päivässä. Sitä paitsi, kuten tiedät, ihmiset muistaa muutenkin huonosti, miltä joku näyttää.”

”Kaius Kjöjösen vanhana kuntosaliryttäjänä saattaa olla korsto”, Artturi puuttui puheeseen.

”Mä näytin Kjöjösen kuvaa, jonka löysin netistä. Ei näyttänyt kuulemma tutulta, mutta kuva oli kyllä jo muutaman vuoden takaa. Ja tarjoilija sanoi, että oli nähnyt korston vain takaapäin.”

”Mikäköhän tapaamisen funktio oli?” Teemu pohti ääneen.

”Ehkä Kuhnari oli juttukeikalla”, Nelli ehdotti.

”Mun kokemuksen mukaan toimittajat ja haastateltavat harvoin riitelevät julkisella paikalla.”

”Mäkin luulen, että kyse oli jostain muusta”, Artturi komppasi.

Teemu nousi ylös pöydästä ja totesi ääneen, että heillä oli nyt tiedossa asioita, joista lähteä liikkeelle.

5.

Kaius Kjöjönen asui valkoisessa kerrostalossa Hirsikadun varrella lähellä Rauman keskustaa. Hirsikatu oli u-kirjaimen mallinen katu, jonka toisessa reunassa oli valkoisia rivitaloja ja toisessa samanvärisiä kerrostaloja. Teemu oli pyörinyt lapsuudessa täällä jonkin verran, sillä muutama hänen luokkatovereistaan oli asunut samassa kerrostalossa. Pekan luona he olivat juoneet ensimmäisen humalansa viisitoistavuotiaina pihlajanmarjaviinistä. Nyt joku oli jättänyt hissien peiliin keski-ikäisen ja väsyneen miehen sekä reippaanoloisen nuorehkon naisen kuvan. Joku oli myös kaivertanut seinään sanoja, joista ei saanut selvää.

Krapulaisen näköinen Kaius ei tuntunut erityisemmin ilahtuvan poliisien aikaisesta vierailusta. Hän kutsui heidät kuitenkin sisään. Ilmeisesti hän ei halunnut käydä keskustelua naapureiden kuullen tai lähteä poliisiasemalle.

Kaius oli pukeutunut pelkkiin kirkkaanpunaisiin boksereihin eikä aikonut vaihtaa tyyliä yllätysvieraiden takia. Miehen lihakset olivat alkaneet valua alaspäin harjoittelun puutteen takia. Varmasti hänellä oli silti enemmän voimaa kuin keskivertoalkoholistilla, jolta hän muuten näytti. Hartialat olivat ainakin leveät kuin autotallinovek. Hiusten tilalla oli vasta-ajettu sänki, eli jonkin verran mies piti sentään huolta ulkonäöstään.

Kaius istuutui petaamattoman sängyn laidalle, Teemu ja Nelli sohvalle häntä vastapäätä. Seinillä oli Miska Kjöjösen

signeeraamia taideteoksia. Poika näytti olevan taitava. Miskan kommenttien perusteella oli yllättävää, että Kaius piti niitä esillä. Varsinkin kun työt olivat lähinnä hempeitä ja romanttisia.

Muuten asunto oli epäsiisti ja tuoksui ikävästi Kaiuksen elämäntyyliltä. Lasipöydällä, jonka jalkana toimi mauton merenneitofiguuri, oli lehtipinoja, tyhjiä ja puolityhjiä viinapulloja sekä tyhjiä ja puolityhjiä kahvimukeja. Teemu olisi halunnut nousta ylös, avata parvekkeen oven ja päästää pakkasen puolelle siirtyneen päivän sisälle huoneistoon.

”Mistä te mua nyt epäilette?” Kaius murahti.

”Missä te olitte tänä aamuna puoli kuuden ja kuuden välillä?” Teemu kysyi.

Kaius vilkaisi kumpaakin poliisia. Ilme oli selvästi epäluuloinen. Kaiuksella ei selvästikään ollut positiivista kuvaa poliiseista.

”Makasin tässä ja toivoin kuolemaa. On nimittäin sen verran tymäkkä kanuuna. Missä mun olis teidän märissä unissa pitäny olla?”

”Voitteko todistaa olleenne täällä?”

Kaius pudisti päätään. Sitten hän näytti oivaltavan jotakin. Hän ojensi puhelimensa Teemulle ja totesi, että siinä oli sijaintitiedot päällä. Teemu antoi puhelimen Nellille, joka tunsu heistä paremmin kyseisen puhelimen. Nelli tarkisti puhelimen ja totesi sen pysyneen kotona koko sunnuntain ja maanantain vastaisen yön.

”Minkälainen suhde teillä on Ville Kuhnariin?” Teemu jatkoi.

Kaiuksen silmiin syttyi valo. Himmeä, mutta jonkinlainen hehku kuitenkin.

RANNIKKOKAUPUNGIN IDYLLI JÄRKKYY

F reelancetoimittaja Ville Kuhnari polkee aikaisin aamulla uudella kalliilla pyörällään kohti hautausmaata. Mies on kaivannut elämäänsä jännitystä, mutta ei aivan niin paljon kuin mutkan takana on luvassa. Joku törmää Kuhnariin tahallaan pakettiautolla ja pakenee paikalta.

Kun poliisi alkaa päästä tekijän jäljille, koko vyyhti muuttuu vain sekavammaksi. Onko Ville Kuhnarilla useampikin vihemies vai ainoastaan yksi, joka ei halua jättää asioita kesken? Mikä on totuus Kuhnarista itsestään?

Rikosylikonstaapeli Teemu Taikkonen tiimeineen yrittää selvittää, onko toimittaja astunut työssään jonkun varpaille vai löytyykö motiivi sittenkin yksityiselämän puolelta. Se on ainakin selvää, että joku Raumalla nukkuu huonosti, kunnes tapaus on selvitetty.

**CRIME
TIME**

